

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/17/2018
Identifikačné číslo spisu:	2113010492
Dátum vydania rozhodnutia:	17.10.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:2113010492.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej, sudcov JUDr. Jany Serbovej, a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom 17. októbra 2018 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Z. S. a, pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 30. apríla 2015, sp. zn. 6To/31/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného Z. S. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 16. januára 2014, sp. zn. 5T/30/2013, bol Z. S. uznaným vinným zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 22.12.2011 v čase o 07.00 hodine po ceste III/06116 smerom z obce Pác na obec Cífer viedol ako vodič osobné motorové vozidlo I. 3, ev. č. S pričom pred výjazdom z obce Pác predchádzal rýchlosťou až do 69 km/hod. vozidlo značky K. M., ev. č. J jazdiace v tom istom smere, napriek tomu, že nemal rozhľad na vzdialenosť, ktorú by potreboval na bezpečné predídenie vozidla K. M., pričom pri predchádzaní vo vzdialenosti 2,9 metra za dopravnou značkou označujúcou koniec obce Pác ľavou prednou časťou svojho vozidla zachytil poškodeného U.. A. E., idúceho po ľavej krajnici smerom do obce Cífer, kde nárazom došlo k odhodeniu U.. A. E. mimo cestu vľavo a tento pri náraze utrpel úplné priečne prerušenie predĺženej miechy pri triestivej zlomenine 1. krčného stavca a prerušenie spojenia krčnej chrbtice so spodinou lebečnou, priečnu zlomeninu hrudnej kosti, zakrvácanie do pohrudnicových dutín, roztrhnutie priedušnice pod úrovňou štítnej žľazy, kolaps pľúc k pľúcnej bráne, zlomeninu tela hrudného stavca chrbtice - Th10, zlomeninu 1. - 10. rebra vľavo s porušením nástennej pohrudnice, z toho u 1. - 4. rebra ide o dvojnásobné zlomeniny, rozsiahlu ranu mäkkých lebečných pokrývok v ľavej čelovej až záhlavovej oblasti s nevelkými krvnými výronmi v oblasti rany, rozsiahle zakrvácanie pod mäkkú blanu mozgu, opuch mozgu, zakrvácanie do komôr mozgu, defekt hrudnej steny pri hrudnej kosti vľavo s otvorením ľavej pohrudnicovej dutiny, ktorým zraneniam poškodený U.. A. E. na mieste podľahol.

Za spáchanú trestnú činnosť bol obvinenému podľa § 149 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky, ktorého výkon súd obvinenému podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmiennečne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona súd obvinenému určil skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyri) roky.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd obvinenému uložil trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd zaviazal obvineného k náhrade škody poškodeným stranám a to:

- Sociálnej poisťovni, pobočka Trnava škodu vo výške 6217,71 eur,
- Zdravotnej poisťovni Dôvera, a.s., Cintorínska 5, 949 01 Nitra škodu vo výške 11,90 eur.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodenú U.. A. E. odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti vyššie citovanému rozsudku podal obvinený odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave uznesením, sp. zn. 6To/31/2014 dňa 30. apríla 2015 tak, že podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obvineného ako nedôvodné.

Proti druhostupňovému rozsudku podal obvinený v zákonnej lehote prostredníctvom obhajcu dovolanie, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g/, c/, i/, e/ Trestného poriadku. V súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku obvinený namietal, že prvostupňový súd ani odvolací súd sa nevysporiadali s argumentáciou obhajoby a pri riadnom zisťovaní skutkového stavu nepostupovali v súlade s § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Zdôraznil, že súd sa nezaoberal listinným dôkazom predloženým obvineným - odborným stanoviskom Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity, ktorý je znaleckým ústavom. Obvinený je toho názoru, že pokiaľ znalecký ústav konštatoval nesprávnosť záverov znaleckého posudku znalca Ing. Košíka, mal súd za účelom odstránenia pochybností vykonať dokazovanie bez ohľadu na návrhy strán. Prvostupňový súd mal podľa názoru obvineného v záujme úplného zistenia skutkového stavu vykonať ďalšie dôkazy a následne tieto samostatne i vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť.

Naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku obvinený považuje v tom, že súd porušil zásadu zákazu tzv. deformácie dôkazu, keď vyvodil skutkové zistenia, ktoré nevyplývali z vykonaného dokazovania a pri hodnotení dôkazov neprihliadol na zásadu in dubio pro reo. Pri konštatovaní, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia poukázal na to, že došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu porušenia dôležitej povinnosti obvineného v zmysle zákona o cestnej premávke. Obvinený sa nestotožnil s právnym záverom uvedeným v rozhodnutí súdu, že spoluzavinenie chodca je iba poľahčujúcou okolnosťou, najmä s prihliadnutím na mieru zavinenia zo strany chodca. Zastáva názor, že obvinený nemohol vedieť, že svojim konaním môže spôsobiť následok v podobe usmrtenia neoznačeného chodca a nemohol ani zrážke zabrániť, čím nie je naplnené nedbanlivostné zavinenie zo strany obvineného. Dôvod dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku je

podľa obvineného daný tým, že osoba chodca U. A. E. mohla byť osobou, ku ktorej vzhľadom na jeho politickú a spoločenskú angažovanosť, členstvo v rôznych spolkoch (poľovníctvo, rybárstvo) a úzke väzby na štátne orgány a inštitúcie, mohla mať prepojenie na sudcu prvostupňového súdu a členov senátu odvolacieho súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby najvyšší súd vyslovil, že rozsudkom prvostupňového súdu bol porušený zákon v neprospech obvineného a aby dovolací súd napadnuté rozhodnutia súdov zrušil a prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava podaním zo 6. decembra 2017, v ktorom uviedla, že odôvodnenie dovolacích dôvodov je obsahovo zhodné s odôvodnením odvolania obvineného, ako aj vyjadreniami obvineného v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiam súdov. Prokurátorka sa v plnej miere stotožnila so závermi týchto súdov. Uviedla, že súd na hlavnom pojednávaní riadne oboznámil obvineným zabezpečené stanovisko Ústavu súdneho inžinierstva Žilina, ktoré navyše ani nebolo zabezpečené kontradiktórnym spôsobom, nakoľko prokuratúre nebolo toto v priebehu trestného konania predložené a s týmto sa okresný súd, ako i krajský súd vo svojich rozhodnutiach riadne vysporiadali. Navyše aj z predmetného stanoviska vyplýva záver, že znalec Ing. Košík vypracoval znalecký posudok, v ktorom vykonal správne všetky výpočty, správne vysvetlil rozdiel medzi pojmom rozhlád, dohľad a vypočítal aj správne rýchlosť z technického hľadiska primeranú rozhládu. Hodnotenie týchto otázok vrátane posúdenia miery zavinenia dopravnej nehody je už otázkou právnou, ktorou sa sudy vo svojich rozhodnutiach detailne zaoberali.

Ďalej zdôraznila, že zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku) je, že porušenie musí kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť „svoje základné právo brániť“ sa proti tvrdeniam obžaloby, k čomu v danom prípade nedošlo. Taktiež podľa názoru prokurátorky nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, keďže uvedený dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať iba v prípadoch, keď rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané, resp. neboli vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť z obsahu spisového materiálu zrejmá a nemožno ju vyvodzovať na základe toho, že by sa mali inak „vyhodnocovať“ existujúce už vykonané dôkazy. Dovolací dôvod taktiež nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že súd nevykonal všetky dôkazy, ktoré navrhol obvinený, prípadne že vykonané dôkazy nevyhodnotil podľa jeho predstáv.

V súvislosti s obvineným namietaným dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku uviedla, že dovolací súd nie je legitimovaný posudzovať „ani úplnosť“ a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov, čo je podstatnou časťou celého podaného dovolania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku je podľa názoru prokurátorky založený čisto na domnienkach a špekuláciách zo strany obvineného a nie je podložený žiadnou konkrétnou skutočnosťou. Na záver prokurátorka uviedla, že z rozsudku okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu, ako aj z konania, ktoré im predchádzalo, je zrejmé, že nie sú splnené žiadne z dôvodov dovolania uvedených v ustanovení § 371 Trestného poriadku a teda ani konkrétne dôvody dovolania, na ktoré obvinený poukazuje vo svojom dovolaní. Jednotlivé tvrdenia obvineného, ktorými tento odôvodňuje existenciu ním uvádzaných dôvodov dovolania (§ 371 ods. 1 písm. c/, g/, e, a písm. i/ Trestného poriadku) sú irelevantné, nakoľko ide o argumenty stojace mimo uplatnených dôvodov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je podľa prokurátorky zrejmé, že neboli splnené dôvody dovolania v zmysle ustanovenia § 371 Trestného poriadku, a preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí podľa § 382 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku a §

566 ods. 3 Trestného poriadku), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku a § 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Trestného poriadku, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku (§ 382 písm. c/ Trestného poriadku).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

K dovolateľom označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku najvyšší súd uvádza, že právo na obhajobu sa chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Zmyslom tejto základnej zásady je zabezpečiť úplnú ochranu zákonných záujmov a práv obvineného, prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu veci a tiež k vydaniu zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného charakteristické pre to ktoré štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. septembra 2012, sp. zn. 5 Tdo 59/2012).

Z obsahu spisu je zrejmé, že obvinený Z. S. mal v konaní pred súdom možnosť navrhnovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, čo napokon aj využil a o týchto návrhoch súdy aj zákonným spôsobom rozhodli. Taktiež všetky ostatné práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spoľahlivé zistenie objektívnej pravdy boli v predmetnej veci riadne zabezpečené. Obvinený Z. S. mal právo zvoliť si obhajcu, a požadovať, aby bol vypočúvaný za jeho účasti, radiť sa s

ním počas úkonov vykonávaných orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdom, ako aj žiadať, aby sa obhajca zúčastnil na iných úkonoch prípravného konania, nakoľko povinnosťou obhajcu je najmä poskytovať obvinenému potrebnú právnu pomoc, na obhajovanie jeho záujmov účelne využívať prostriedky a spôsoby obhajoby uvedené v zákone. Po preskúmaní podaného dovolania na podklade predloženého spisu najvyšší súd zistil, že k zásadnému porušeniu práv obvineného na obhajobu v konaní pred rozhodujúcimi súdmi nedošlo.

Pokiaľ ide o výhradu obvineného spočívajúcu na tom, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, najvyšší súd zdôrazňuje, že nemožno úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo, alebo sa obvinený domnieva, že jeho vina nebola preukázaná bez pochybností a mal byť oslobodený. Vo vzťahu k námietke obvineného, že súd sa nezaoberal listinným dôkazom predloženým obvineným - odborným stanoviskom Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity, prípadne nevykonával výsluch prof. U.. M. D., ktorý mal poukázať na nesprávnosť záverov znaleckého posudku, a ktorý bol podkladom pre rozhodnutie súdu prvého stupňa, najvyšší súd uvádza, že nie je predmetom skúmania dovolacieho súdu, akým spôsobom sa sudy nižších stupňov vysporiadali s hodnotením jednotlivých dôkazov, resp. aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili, pretože tu ide o otázky skutkového charakteru, nakoľko správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže dovolací súd meniť ani dopĺňať. Z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojínštancné, a Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní obvineného je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili sudy nižšej inštancie. Dovolanie nie je teda prostriedkom určeným na revíziu, či nápravu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa.

V tomto smere považoval za potrebné dodať zároveň tiež to, že je výsostným právom súdu zvážiť, akú voľbu dôkazného prostriedku použije pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku a či určitú skutkovú okolnosť, ktorú považuje za dokázanú, bude overovať ďalšími dôkaznými prostriedkami.

Dovolací súd nezistil žiadne pochybenie pri vykonaní dôkazov, dokazovanie na hlavnom pojednávaní bolo vykonané v súlade s ustanovením Trestného poriadku, z procesného hľadiska neboli porušené ustanovenia Trestného poriadku pri vykonávaní dôkazov, a preto nie je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

V súvislosti s dovolacím dôvodom obvineného v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku najvyšší súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2011 pod č. 3, podľa ktorého „Tento dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže napĺňať poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť“.

S poukazom na uvedený dovolací dôvod najvyšší súd opakovane zdôrazňuje, že nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je napadnuté rozhodnutie založené. Súdom zistený skutkový stav veci, ktorým je dovolací súd viazaný, je pri rozhodovaní o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy bola správne právne posúdená, t. j. či sú správne právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Z uvedeného vyplýva, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. V dovolaní teda možno uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. V intenciách § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku teda

dovolací súd skúmal, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne subsumovaný pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone.

Vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku, táto napĺňa po subjektívnej aj objektívnej stránke skutkovú podstatu prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Najvyšší súd sa stotožňuje s odôvodnením uvedeným v rozhodnutí prvostupňového súdu ohľadom právnej kvalifikácie konania obvineného. Je potrebné zdôrazniť, že dovolacie námietky obvineného, ak sa nedotýkali právneho posúdenia zisteného skutku, ale iba zo subjektívneho pohľadu obvineného spochybňovali hodnotenie dôkazov vo veci konajúcimi súdmi, nezodpovedajú dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Čo sa týka obvineným uplatneného dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, tak tu treba uviesť, že tento nie je zjavne splnený, pričom obvinený v dôvodoch dovolania neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by bolo možné subsumovať pod niektorý z dôvodov vylúčenia orgánov činných v trestnom konaní, súdu a iných osôb, taxatívne vymenovaných v ustanovení § 31 Trestného poriadku, pre ktoré by sudca prvostupňového súdu a členovia senátu odvolacieho súdu, ktorí v danej trestnej veci rozhodovali, mali byť vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania.

S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. apríla 2007, sp. zn. 1Toš Nd 2/2007 uverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 1/2008 pod č. 2, v zmysle § 31 ods. 1 Trestného poriadku sudcu možno vylúčiť z vykonávania úkonov trestného konania v konkrétnej veci len celkom výnimočne a zo závažných dôvodov, ktoré by mu zjavne bránili rozhodnúť objektívne, nezáujato a spravodlivo v súlade so zákonom pre jeho vzťah k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka. Sama skutočnosť, že sudca v minulosti prichádzal v rámci plnenia pracovných povinností do styku s procesnou stranou alebo s príbuznými procesnej strany, neodôvodňuje jeho vylúčenie z vykonávania procesných úkonov pre jeho pomer k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka. K vylúčeniu sudcu z vykonávania úkonov trestného konania z dôvodu pomeru k takým osobám môže v uvedenom prípade dôjsť len vtedy, ak jeho vzťah k týmto osobám je takej vnútornej kvality a intenzity, že sudca nie je spôsobilý rozhodovať nestranne a nezávisle alebo by sa takým mohol javiť navonok.

V danom prípade neexistujú žiadne také okolnosti, ktoré by vzbudzovali pochybnosť o nezáujatosti sudcu prvostupňového súdu a členov senátu odvolacieho súdu a iba skutočnosť, že U. A. E. mal mať úzke väzby na štátne orgány a inštitúcie a z toho dôvodu mohlo existovať prípadné prepojenie na sudcov okresného a krajského súdu, nie je dôvodom na jeho vylúčenie z vykonávania úkonov v prejednávanej veci. V zmysle uvedeného, dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku nie je naplnený, nakoľko námietka obvineného má iba abstraktný, resp. všeobecný charakter.

Dovolací súd nezistil žiaden dovolací dôvod, na základe ktorého by mohol vyhovieť obvinenému a zrušiť napadnuté rozhodnutie a preto dovolanie obvineného ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.